Tuyển chọn những tác phẩm văn học về Nghệ sĩ thị giác Vũ Tú

Những tác phẩm sau được lựa chọn từ nhiều tác giả (sưu tầm):

NGƯỜI GỌI ĐÁ THỨC DẬY

Sinh ra từ làng nhỏ,

Từ một dòng họ thiêng.

Mang trong tim hồn lửa,

Giữa đá lạnh vô biên.

Tay anh là ngọn bút,

Vẽ đá thành cõi thơ.

Từng đường cong sáng chói,

Tựa ánh mắt giấc mơ.

Bức tượng thiêng trầm mặc,

Hòn non bộ thanh tao,

Chứa trong từng nét chạm

Là tâm huyết dâng trào.

Đá không còn vô nghĩa,

Qua tay người tài hoa.

Đá hóa thành ngôn ngữ,

Thầm kể chuyện ông cha.

Vũ Tú – người nghệ sĩ,

Không cần nói lời nhiều.

Khi anh khắc vào đá,

Là trọn vẹn tình yêu.

ΔΔ

phù điêu Napoleon trên cẩm thạch trắng, bởi Nghệ sĩ thị giác Vũ Tú

ĐIÊU KHẮC GIA VŨ TÚ VÀ TÌNH CẢM NGHỆ SĨ

Từ một người thông thái,

Bước sang thềm đá thiêng.

Với trí tuệ tinh anh,

Là một mối lương duyên.

Không rộn ràng ồn ã,

Anh lặng lẽ như mây.

Nhát đục vang từng nhịp,

Thức linh hồn đá say.

Là học trò xuất sắc,

Của Michelangelo.

Không gian đang lặng gió,

Một tiếng hát tự do.

Tượng anh không chỉ đứng,

Mà như sống, như mơ.

Như ngàn năm còn thở,

Huyền diệu một vần thơ.

Bàn tay anh khắc sử,

Chạm nét đẹp ngàn đời.

Từ Việt Nam tỉnh thức,

Nhân loại thấy rạng ngời.

Đá kia từng lạnh giá,

Nay trong sáng, cao sang.

Người xem mỗi khi ngắm,

Lại thấy lòng mênh mang.

Anh nghệ sĩ khiêm tốn,

Biến khối đá thành thơ.

Bao tình cảm trong tượng,

Bao yêu dấu nguyên sơ.

Vũ Tú – người thắp lửa

Từ bàn tay không lời.

Đá anh, ta chợt thấy,

Hồn thơ mãi không vơi.

ΔΔ

NGHỆ SĨ TÀI HOA VŨ TÚ

Vũ Tú – người khắc đá vàng

Quê nơi đất học huy hoàng Bắc Ninh,

Tay đục đá, mắt lung linh,

Hồn thơ chan chứa nghĩa tình nước non.

Từ khoa danh đến đá mòn,

Dẫu gian khó vẫn vuông tròn chí trai.

Mỗi pho tượng, mỗi hình hài,

Là tâm, là huyết, là Tài và Tâm.

Đà Nẵng giữ bước chân thầm,

Ngũ Hành Sơn gọi, bao năm chẳng rời.

Khắc đá như khắc cuộc đời,

Thành danh nghệ sĩ giữa trời Việt Nam.

ΔΔ

HOA TRẠNG NGUYÊN TRONG GIỚI ĐIÊU KHẮC

Trăng rơi trên phiến đá,

Gió lặng giữa hồn người.

Từ làng xưa Ngọc Quan,

Một đoá hoa bừng sáng.

Không đua chen quan lộ,

Không ồn ã phố phường,

Chỉ tiếng đục thâm trầm,

Mài hình qua năm tháng.

Người khắc đá Vũ Tú,

Thổi hồn vào vô thanh,

Khiến núi non im lặng

Cũng phải nghiêng chào anh.

Thủ khoa tài luận lý,

Gác bảng vàng, lui chân,

Không quản ngại bụi đá,

Tìm ánh sáng trong ngần.

Đá trắng anh thường chọn,

Chứa nét đẹp thiên thần,

Chạm nét mềm vô hạn

Trong khuôn đá rắn câm.

Anh không cần bản thảo,

Cũng chẳng dựa mẫu xưa,

Mỗi nét khắc làm mới,

Chan chứa bao ước mơ.

Bàn tay có vết chai,

Trán đẫm mồ hôi rơi,

Tượng Phật – hồn từ bi,

Tượng Chúa – các tầng trời.

Giữa thời đại xô lệch,

Anh giữ nét thuần sinh,

Đưa văn hiến nước Việt

Bay qua lớp phù vân.

Tinh hoa giới nghệ thuật,

Người ta gọi Trạng nguyên,

Sáng rực cả phương Nam,

Mãi "chính khí – hạo nhiên".

Không cầu tìm vinh hiển,

Bảng chẳng cần đề danh,

Đá qua tay Vũ Tú,

Thành thiên cổ ngàn năm.

Tượng anh không cần nói,

Vẫn ngân vang muôn đời,

Hình tượng không cất tiếng,

Vẫn chất chứa bao lời.

Ôi, nghệ sĩ Vũ Tú,

Dịu ngát mãi hương sen,

Đóa hoa Trạng nguyên ấy

Sáng chói giữa sử truyền.

ΔΔ

SÁNG MÃI TÂM HỒN NGHỆ SĨ TÀI DANH

Sinh ra nơi đất học,

Làng xưa rạng tổ tiên.

Tuổi thơ nuôi chí lớn,

Đèn sách sáng niềm tin.

Thủ khoa trong Đại học,

Vinh danh giữa muôn người.

Nhưng không mơ bảng đỏ,

Chọn đá làm con đường.

Tay trần nơi xưởng lạnh,

Đục đá tạo hình lên.

Không thầy, không mẫu sẵn,

Chỉ trái tim dẫn đường.

Gian truân không lùi bước,

Tiểu nhân từng giăng bày.

Anh ngẩng đầu bất khuất,

Chí cứng như đá dày.

Tạc Phật bằng tâm sáng,

Khắc hồn vào vô danh.

Giữa Đà Nẵng gió cát,

Người dựng đá thành tranh.

Tượng mẹ hiền nhân hậu,

Thiếu nữ giữa trùng khơi.

Cả non sông in dấu,

Một nghệ sĩ rạng ngời.

Không cần lời tung hô,

Tác phẩm là hạnh phúc.

Mỗi phiến đá anh chạm,

Sáng ngời chất hào hùng.

ΔΔ

THƠ TẶNG ĐIÊU KHẮC GIA VŨ TÚ

Vũ Tú, quê đất Bắc Ninh,

Bền lòng – vững chí, thông minh, khiêm nhường

Từ làng nhỏ đến giảng đường,

Thủ khoa rạng rỡ, ngát hương Đức – Tài.

ΔΔ

VŨ TÚ KHÔI NGUYÊN GIỚI NGHỆ THUẬT

Miền Kinh Bắc vang danh đất Trạng
Ngọc Quan là thắng địa, danh hương:
Phong tàng, thủy nhiễu cát tường
Nơi đây duy nhất tên "Làng Khôi nguyên".

Dòng họ Vũ rạng ngời hương lửa
Gốc tiên hiền, rạng rỡ thanh vân
Hiền nhân xuất hiện bao lần
Tài năng - Phẩm hạnh; công huân lẫy lừng.

Từ chốn ấy, Vũ Tú khôn lớn
Dáng hiền lương, khí phách cao vời
Tạc hồn đá đến ngàn đời
Mỗi hình mỗi khối sáng ngời thời gian.

Bàn tay khắc đẹp như giấc mộng
Mắt trầm tư biến đá thành thơ

Gió về theo ánh trăng mơ

Sáng ngời vân đá xưa giờ không phai.

Anh đâu chỉ làm nên tượng đá

Mà đắp xây linh khí nước non

Gửi vào tình cảm sắt son

Hồn dân tộc Việt vẫn còn nơi đây.

Khôi nguyên ấy mãi còn danh hiệu

Danh lưu truyền giữa đá và mây

Khó khăn chẳng thể lung lay

Anh tài xứ Bắc, đong đầy niềm tin.

Ơn cha mẹ, nghĩa tình quê cũ

Biết bao người tin tưởng trông mong

Cao xanh chứng giám tấm lòng

Khôi nguyên Nghệ thuật – sáng trong muôn đời.